

En el segon sistema o sigui per derrama, és completament oposat a l'anterior; aquí no hi ha mai capital de reserva, podríem dir que es viu al dia, en acabar el període de temps assenyalat per als pagaments, es sumen les despeses i per parts iguals es satisfan pels associats sense que sobri un cèntim.

Té l'avantatge d'eliminar les dificultats en l'administració i inversió dels cabals, i té l'inconvenient de què mai se sap, ni aproximadament, la quantitat que s'haurà de pagar i com que aquestes poden variar dintre límits molt amples, provocar trastorns en el pressupost particular d'algun associat, sobretot si l'entitat és de pocs associats.

Un sistema que reuneix els avantatges dels dos grups estudiats i elimina els inconvenients dels mateixos és el tercer grup o mixt, el qual és precisament, el que tenim implantat en la nostra Mutual Mèdica: una quota fixa però petita que contribuirà a la formació d'un capital de reserva no molt gros, i una derrama petita també, encara que variable, dins curts límits per a satisfer els riscos dels associats.

Però l'experiència demostra sempre, que una bona administració portada sota la base d'una quota fixa, si aquesta està calculada, com és lògic o sigui per la ciència actuarial donarà sempre lloc a la fundació d'un capital que s'anirà nodrint per noves entrades, i a més pels interessos del mateix capital, arribant a tenir una quantitat immensament grossa si no s'aturen les entrades o no es fan més petites les quotes.

Tal com està avui muntada la Mutual Mèdica s'anirà seguint augmentant el capital de reserva sense tenir límit on aturar-se, puix que no hem llegit cap article del Reglament que n'assenyali la fita. Abans el contrari: Diu l'article 12, que quan un associat porti més de 480 mesos naturals enters, consecutius de permanència en un grup se li condonaran els repartiments, però no la quota fixa d'aquell grup.

Crec, doncs, arribada l'hora de pensar en aquest punt i cercar la fórmula per tal d'aclarir-ho, tota

vegada que es compte ja amb un capital un xic respectable. El que es comprés una casa que fos digne estatge per tots els serveis de la Mutual, és un ideal que ha de seguir-se fins a la seva resolució, i si avui encara no hi ha prou cabals per aquest objecte, seguir reunint capital fins a tenir els necessaris, i a més una prudencial quantitat per atendre els possibles riscos immediats, però una vegada arribats a tenir la casa i a reunir la suma indispensable per atendre les primeres necessitats, aturar-se les quotes fixes o almenys disminuir-les, conservant o no les derrames segons un acurat estudi o un tanteig de prova.

Pensem semblantment en allò que el Dr. Vila i Abadal deia en el seu article titulat "Els cabals de la Mutual", publicat en aquest mateix BUTLLETÍ, en el mes de febrer proppassat, demanant que s'assenyali clarament a què va destinat l'augment il·limitat de capital, qualificant de no equitatiu i il·lògic l'acumulació de quantitats indefinidament, sense conèixer els projectes del Consell.

Com que periòdicament el Consell administratiu de la Mutual es va renovant, hem de creure que no sempre hi haurà la mateixa manera de pensar d'ara i, per tant, vindrà un dia en el qual el capital sigui tan gros que les rendes que produeixi siguin prou per a satisfer tots els riscos d'invalidesa i vida i proposi el Consell a una Assemblea la supressió de tota quota, i com que l'egoisme personal és tan gran s'acordi per aclamació o almenys per majoria, el funcionament de la Mutual sense pagar quotes. Això no pot succeir sense que passin, abans, alguns anys i, per tant, únicament en podrien disfrutar els fills de la generació actual i no cap dels actuals que són precisament els que han constituït el capital de reserves. S'imposa, doncs, la necessitat d'un criteri d'orientació que fixi un límit en l'acumulació del capital de reserva.

Seria de desitjar que en la vinent assemblea es tractés amb benivolència aquest punt tan interessant pels avui mutualistes.